

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 355/2007/(TN)FOR - Atteikums piešķirt publisku piekļuvi dokumentiem

Lēmums

Lietā 355/2007/(TN)FOR - Uzsākta {0} 21/02/2007 - Atzinuma projekts par {0} 29/06/2009 - Lēmums par {0} 08/12/2010

Sūdzības iesniedzējs, Eiropas Vides birojs (EVB), ir vides aizsardzības organizāciju federācija. 2006. gada jūlijā EVB lūdza Komisiju piešķirt piekļuvi virknei dokumentu, kas saistīti ar Komisijas lēmumu par rūpnieciskās ostas attīstības projekta Granadilla pilsētā Tenerifē atzīšanu par atbilstošu ES vides aizsardzības noteikumiem. Komisija atteica atklāt dažus no pieprasītajiem dokumentiem. Tā apgalvoja, ka atsevišķu iekšējo dokumentu izpaušana kaitētu Komisijas lēmuma pieņemšanas procesam. Tā arī norādīja, ka Spānija ir lūgusi neatklāt Komisijas rīcībā esošos dokumentus no Spānijas.

Ombuds nekonstatēja pierādījumus tam, ka lielākās daļas iekšējo dokumentu atklāšana kaitētu Komisijas lēmuma pieņemšanas procesam. Tomēr ombuds piekrita Komisijai, ka vienu no strīdā iesaistītajiem dokumentiem nevajadzētu atklāt. Tas arī secināja, ka attiecībā uz dokumentiem no Spānijas Komisijai vajadzētu uzsākt dialogu ar Spānijas iestādēm, lai pārliecinātos, ka pastāv pamatoti argumenti pret atklāšanu. Ja šādi iemesli nepastāvētu, ombuds norādīja, ka Komisijai dokumenti jāatklāj. Tad, balstoties uz šo pamatojumu, ombuds sagatavoja ieteikuma projektu.

Komisija piekrita ieteikuma projekta daļai, kas attiecās uz tās iekšējiem dokumentiem. Rezultātā tā atklāja dokumentus. Tomēr attiecībā uz dokumentiem, kas nākuši no Spānijas, ombuds secināja, ka šis ieteikuma projekta aspekts ir noraidīts. Nonākot pie šāda secinājuma, tas atzīmēja, ka Komisijas veiktais Spānijas atklāšanas atteikuma iemeslu vērtējums ir neatbilstoši zemas kvalitātes.

Ombuds attiecīgi izbeidza lietu, izsakot aizrādījumu attiecībā uz atteikumu piešķirt publisku piekļuvi dokumentiem, kas nākuši no Spānijas.

Sūdzības priekšvēsture

1. Sūdzība attiecas uz Eiropas Komisijas atteikumu apmierināt pieprasījumu par publisku piekļuvi Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem.
2. Eiropas Vides birojs (EEB) 2006. gada 18. jūlijā iesniedza Komisijai pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu 1049/2001. Regulā (EK) Nr. 1049/2001 [1] ir paredzēti noteikumi par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Eiropas Savienības Padomes vai Eiropas Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem. Piekļuves pieprasījums bija saistīts ar dokumentiem, ko Komisija izmantoja, lai saskaņā ar Dzīvotņu direktīvas [2] 6. panta 4. punktu formulētu atzinumu par ostas būvniecību Granadilla (Tenerifē, Spānijā).
3. Ar 2006. gada 1. septembra vēstuli Komisija noraidīja lūgumu par publisku piekļuvi dažiem dokumentiem. Attiecībā uz pārējiem EEB pieprasītajiem dokumentiem tā atlika lēmuma pieņemšanu, pamatojoties uz to, ka šos dokumentus tai bija iesniegušas Spānijas iestādes, un tā joprojām apspriežas ar tām par lūgumu piekļūt šiem dokumentiem.
4. Pēc tam EEB 2006. gada 15. septembrī iesniedza atkārtotu pieteikumu par piekļuvi. Komisija atbildēja ar 2006. gada 15. decembra vēstuli. Vēstulē bija identificēti 19 dokumenti (kurus tā uzskaitīja pielikumā no 1–19). Piekļuve tika piešķirta septiņiem no šiem dokumentiem (proti, dokumentiem Nr. 1, 2, 15, 16, 17, 18 un 19). Tomēr Komisija informēja EEB, ka saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktu tā apspriežas ar Spānijas iestādēm par piekļuves piešķiršanu Spānijas iestāžu dokumentiem (proti, dokumentiem Nr. 12, 13 un 14). Tā norādīja, ka tā lems par šo dokumentu iespējamo izpaušanu, tiklīdz tā saņems atbildi no Spānijas iestādēm. Komisija arī norādīja, ka atlikušo dokumentu (proti, dokumentu Nr. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 un 11) analīze vēl nav pabeigta un ka tā iespējami drīz informēs EEB par šīs analīzes rezultātiem. Pēc tam sūdzības iesniedzējs vērsās pie ombuda.

Par izmeklēšanas priekšmetu

5. EEB 2007. gada 30. janvārī ar sava pārstāvja starpniecību iesniedza sūdzību ombudam. Tā apgalvoja, ka Komisijai ir:
 - nepareizi atteikta piekļuve dokumentiem Nr. 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13 un 14;
 - nav ievērojis Regulā (EK) Nr. 1049/2001 noteiktos termiņus; un
 - nepamatoti aizkavēja sākotnējā piekļuves pieteikuma reģistrāciju.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka:

- Komisijai būtu jāpiešķir piekļuve visiem pieprasītajiem dokumentiem;
- ja nav iespējams piešķirt piekļuvi Spānijas iestāžu izdotajiem dokumentiem, Komisijai būtu rakstiski jāinformē EEB par galvenajiem Spānijas iestāžu izvirzītajiem argumentiem un punktiem;
- Komisijai turpmāk būtu jāievēro termiņi attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, jo īpaši tad, ja

lēmums par minētajos dokumentos apspriestajiem tematiem ir nenovēršams un pieteikuma iesniedzējam ir vajadzīgi dokumenti, lai atbildētu uz argumentiem, kas izvirzīti saistībā ar gaidāmo lēmumu.

6. Komisija 2007. gada 10. aprīļa vēstulē nosūtīja otro atbildi uz sūdzības iesniedzēja atkārtoto pieteikumu. Komisija piešķīra pilnīgu piekļuvi 4 no 12 dokumentiem, uz kuriem attiecās sūdzības iesniedzēja pieprasījums par piekļuvi dokumentiem (proti, dokumentiem Nr. 3, 4, 5 un 7), piešķīra daļēju piekļuvi 3 dokumentiem (proti, dokumentiem Nr. 6, 8, 9) un atteica piekļuvi pieciem dokumentiem (proti, dokumentiem Nr. 10, 11, 12, 13 un 14). Tāpēc šī izmeklēšana attiecas tikai uz piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8, 9, 10, 11, 12, 13 un 14. [3] .

Izmeklēšana

7. Sūdzība tika nosūtīta Komisijai. Pēc termiņa pagarinājuma saņemšanas Komisija iesniedza savu atzinumu, kas tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam. Sūdzības iesniedzēja arī lūdza pagarināt termiņu, pēc kura viņa iesniedza EEB apsvērumus. Ombuds 2008. gada 16. maijā iesniedza Komisijai mierizlīguma priekšlikumu attiecībā uz sūdzības iesniedzēja pirmo apgalvojumu. Saņēmusi divus termiņa pagarinājumus, Komisija 2008. gada 21. novembrī iesniedza atbildi. Sūdzības iesniedzējs EEB apsvērumus iesniedza 2009. gada 12. februārī. Ombuda dienesti 2009. gada maijā veica attiecīgo dokumentu pārbaudi. 2009. gada 29. jūnijā ombuds, secinājis, ka mierizlīgums nav iespējams un ka nākamais atbilstošais solis ir ieteikuma projekts, iesniedza Komisijai ieteikuma projektu un lūdza to līdz 2009. gada 31. oktobrim nosūtīt sīki izstrādātu atzinumu. Komisija lūdza pagarināt ombuda noteikto termiņu un visbeidzot 2010. gada 14. jūlijā nosūtīja sīki izstrādātu atzinumu, kas tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam iespējamo apsvērumu sniegšanai. Sūdzības iesniedzējs arī lūdza pagarināt termiņu un visbeidzot 2010. gada 30. septembrī nosūtīja savus apsvērumus.

Ombuda analīze un secinājumi

A. Apgalvojums un ar to saistītais apgalvojums, ka Komisija ir kļūdaini atteikusi (pilnīgu) piekļuvi dokumentiem

Ombudam iesniegtie argumenti

8. Savā atzinumā Komisija atsaucās uz savu 2007. gada 10. aprīļa vēstuli, kurā ietverta galīgā un pilnīgā atbilde uz sūdzības iesniedzēja 2006. gada 15. septembra atkārtoto pieteikumu. Komisija 2007. gada 10. aprīļa vēstulē sniedza šādus argumentus par to, ka nav nodrošināta pilnīga piekļuve dokumentiem, uz kuriem attiecas piekļuves pieprasījums.

9. Attiecībā uz dokumentiem Nr. 12, 13 un 14, ņemot vērā to, ka Spānijas iestādes nepiekrita šo dokumentu izpaušanai, Komisija atteica piekļuvi tiem, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4.

panta 5. punktu. To darot, tā atsaucās uz 57. un 58. punktu Pirmās instances tiesas spriedumā lietā T-168/02 [4] .

10. Attiecībā uz dokumentiem Nr. 6, Nr. 8 un Nr. 9 Komisija ir atsaukusies uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā daļā paredzēto izņēmumu, saskaņā ar kuru piekļuvi dokumentam, ko iestāde ir sagatavojusi iekšējai lietošanai un kas attiecas uz jautājumu, par kuru iestāde nav pieņēmusi lēmumu, atsaka, ja dokumenta publiskošana nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm. Tā apgalvoja, ka dokumenti ir būtiski, lai pieņemtu lēmumu par Spānijas lūgumu piešķirt ES līdzfinansējumu Granadilla projektam. Tā uzskata, ka informācijas izpaušana šajā Komisijas lēmumu pieņemšanas procesa sākumposmā nopietni apdraudētu šo lēmumu pieņemšanas procesu. Konkrēti, tā apgalvoja, ka Komisija un tās dienesti būtu pakļauti nepamatotam ārējam spiedienam, kas apdraudētu to analīzes objektivitāti. Tā norādīja, ka, tāpat kā jebkuras citas valsts pārvaldes gadījumā, Komisijai ir vajadzīga zināma “*domāšanas telpa*”, lai nodrošinātu tās spēju veikt savus uzdevumus sabiedrības interesēs bez nepamatotas ārējas ietekmes. Turklāt attiecīgajos dokumentos bija ietverti attiecīgās dalībvalsts sniegtās informācijas novērtējumi un vairākās daļās bija atsauce uz to dokumentu saturu, kurus Spānijas iestādes nepiekrīta publiskošanai, kad Komisija ar tām apspriedās.

11. Attiecībā uz dokumentiem Nr. 10 un Nr. 11 [5] Komisija atsaucās uz izņēmumu, kas noteikts Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā, kurā noteikts, ka piekļuvi dokumentam, kurā ir atzini iekšējai lietošanai saistībā ar apspriedēm un iepriekšējām apspriedēm attiecīgajā iestādē, atsaka pat pēc lēmuma pieņemšanas, ja dokumenta publiskošana nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm. Komisija norādīja, ka šie dokumenti atspoguļo attiecīgi Enerģētikas un transporta ĢD un citu Komisijas dienestu diskusijas par atzinumu, kas jāpieņem, pamatojoties uz Dzīvotņu direktīvu, un apkopoja citu Komisijas ģenerāldirektorātu nostājas un atzinumus. Šie viedokļi tika apkopoti, lai tos iepazīstinātu ar šo lietu atbildīgajam komisāram. Komisijas lēmumu pieņemšanas procedūrā tās dienestos bija jā saglabā uzticēšanās un atklātas debātes, lai šajā lietā nodrošinātu saskaņotu pieeju. Šajos dokumentos ietvertie atzini tika izstrādāti tieši iekšējai lietošanai. Autori, sagatavojot dokumentus, nekad nav ņēmuši vērā iespēju, ka tie tiks publiskoti. Tādējādi šo atzinumu publiskošana radītu situāciju, kad Komisijas dienesti nevēlētos brīvi paust savu viedokli, tādējādi liedzot Komisijai iespēju būt pilnībā un atklāti informētai par visiem lietas aspektiem un dažādu pieejamo risinājumu sekām. Tādēļ šo dokumentu publiskošana nopietni kaitētu lēmumu pieņemšanas procesam citos līdzīgos gadījumos, jo tas nopietni ietekmētu neatkarīgu viedokļu pāšanu šajā jautājumā un apdraudētu iespējamā lēmuma kvalitāti un stabilitāti.

12. Visbeidzot, Komisija uzskatīja, ka informācijas izpaušanai nav sevišķu sabiedrības interešu. Tā atzina, ka vides jautājumos bieži vien bija liela sabiedrības interese saņemt informāciju par faktiem, uz kuru pamata tika pieņemts lēmums. Tā arī atzina, ka šāda liela sabiedrības interese pastāv attiecībā uz šo lietu saistībā ar ostas projektu, Dzīvotņu direktīvas piemērošanu un atzinumu, ko Komisija pieņēmusi saskaņā ar šo direktīvu. Tomēr tā noraidīja argumentu, saskaņā ar kuru trešo personu intereses novērtēt, vai Komisija ir pieņēmusi savu atzinumu, pamatojoties uz pareizu un pilnīgu informāciju, būtu uzskatāmas par sabiedrības interesēm, kas

attaisnotu tās lēmumu pieņemšanas procesa aizsardzībai nodarītā kaitējuma neņemšanu vērā. Piekļuve attiecīgajiem dokumentiem nebūtu bijusi izšķiroša attiecībā uz ieinteresēto trešo personu līdzekļiem un iespējām paust savu viedokli par šo jautājumu Komisijai. Sūdzības iesniedzējam bija iespēja paskaidrot Komisijai savu nostāju un viedokli par projektu.

13. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Regulā 1049/2001 paredzētais izņēmums attiecībā uz iekšējiem dokumentiem nav absolūts. Komisijai ir jāpierāda, kā attiecīgo dokumentu publicēšana nopietni kaitētu tās lēmumu pieņemšanas procesam. Turklāt Komisija neesot nopietni izvērtējusi, vai sabiedrības intereses izpaust informāciju ir svarīgākas par tās interesēm aizsargāt tās lēmumu pieņemšanas procesu.

14. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja teikto Tiesa [6] nolēma, ka iestāde nevar noraidīt “autonomo struktūru” atzinumus, argumentējot, ka galīgais lēmums vēl nav pieņemts. Sūdzības iesniedzējs arī uzskatīja, ka Komisijas ģenerāldirektorātu nostāja bija nekavējoties jāpaziņo EEB. Tas apgalvoja, ka, ja Komisijas argumenti tiktu pieņemti, nevienu Komisijas dokumentu nevarētu publiskot pirms galīgā lēmuma pieņemšanas, jo visi Komisijas dienesti ir daļa no Komisijas. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka ir pārliecināts, ka nesenais Tiesas spriedums lietā C-64/05 P [7], kurā Tiesa atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-168/02 (uz ko Komisija balstījās savā lēmumā atteikt piekļuvi), [8] atbalstīja EEB pieprasījumu.

15. Sūdzības iesniedzējs nesaprata, kā Komisija 2006. gada 15. decembra apstiprinošajā atbildē varēja apgalvot, ka analīze attiecībā uz Dzīvotņu direktīvu vēl nebija pabeigta, kad 2006. gada 6. novembrī tika pieņemts lēmums par projektu.

16. Turklāt savā atbildē uz piekļuves pieprasījumu Komisija pilnībā ignorēja faktu, ka Eiropas Kopiena ir ratificējusi Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem. Tā kā Orhūsas konvencija ir saistoša dalībvalstīm un ES iestādēm, tā prevalē pār sekundārajām Savienības tiesībām. Orhūsas konvencija atšķirībā no Regulas 1049/2001 4. panta 5. punkta nepiešķir dalībvalstij tiesības pilnībā iebilst pret piekļuvi dokumentiem.

17. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvo, ka attiecībā uz trešo personu dokumentiem, pat ja Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts ļauj dalībvalstij pieprasīt, lai dokuments netiktu izpausts, dalībvalstīm netiek piešķirtas veto tiesības. Komisijai pašai ir jāveic neatkarīgs novērtējums par to, vai ir piemērojams kāds no Regulā 1049/2001 paredzētajiem izņēmumiem. Turklāt sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija nevarēja pieņemt Spānijas iebildumus attiecībā uz publisku piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem, neizsverot savstarpēji atšķirīgās intereses. Saskaņā ar Orhūsas konvenciju un Direktīvu 2003/4 Spānijai būtu pienākums piešķirt piekļuvi tādiem dokumentiem kā ietekmes uz vidi novērtējums, pētījumi, alternatīvu ostu un cetera izpēte, ja EEB būtu iesniegusi pieteikumu par piekļuvi tieši Spānijas iestādēm. Tādējādi sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nav pareizi interpretēt Regulu 1049/2001 tādējādi, ka ar to Spānijai tiek piešķirtas veto tiesības uz publisku piekļuvi jebkuram dokumentam, ko Spānija ir iesniegusi Komisijai.

Ombuda sākotnējais novērtējums, kas noved pie mierizlīguma priekšlikuma

18. Ombuds norādīja, ka Regulā 1049/2001 ir noteikts princips par publisku piekļuvi visiem dokumentiem, kas ir Eiropas Komisijas, Padomes vai Parlamenta rīcībā, ja vien iestāde, kurai iesniegts piekļuves pieprasījums, nevar pierādīt, ka uz pieprasījumu par publisku piekļuvi attiecas viens no regulas 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. Regulas (EK) Nr. 1049/2001 darbības joma attiecas uz dokumentiem, kas ir šo iestāžu rīcībā, pat ja dokumentu izcelsme ir trešās personas, tostarp dalībvalsts.

19. Attiecībā uz trešo personu dokumentiem ombuds norādīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 4. punktā ir paredzēts, ka iestāde apspriežas ar trešo personu, lai novērtētu, vai ir piemērojams 4. panta 1. vai 2. punktā paredzētais izņēmums, ja vien nav skaidrs, ka dokuments tiks vai netiks nodots atklātībā.

20. Viņš arī norādīja, ka Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktā ir paredzēts, ka dalībvalsts var pieprasīt, lai iestāde neizpauž dokumentu, kas izdots šajā dalībvalstī, bez tās iepriekšējas piekrišanas.

Dokumenti, kuru izcelsme ir Spānijā

21. Attiecībā uz Spānijas izcelsmes dokumentu pieprasījumu ombuds norādīja, ka Spānija ir informējusi Komisiju, ka tā nevēlas, lai Komisija piešķirtu piekļuvi tās rīcībā esošajiem dokumentiem, kuru izcelsme ir Spānijā. Šajā sakarā Komisija pamatojās uz Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-168/02 [9], lai atteiktu piekļuvi Spānijas izcelsmes dokumentiem. Šajā lietā Pirmās instances tiesa norādīja, ka dalībvalsts lūgums, kas iesniegts saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktu, ir rīkojums iestādei neizpaust attiecīgo dokumentu. Tomēr ombuds norādīja, ka Eiropas Kopienas Tiesa lietā C-64/05 P [10] daļēji atcēla Pirmās instances tiesas spriedumu lietā T-168/02. Tiesa nosprieda, ka dalībvalsts prerogatīva saskaņā ar Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktu pieprasīt dokumenta nepubliskošanu ir ierobežota ar Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem. Šajā ziņā dalībvalstij ir tikai tiesības piedalīties Kopienas lēmuma pieņemšanā attiecībā uz piekļuvi. Šādi saprotot, dalībvalsts “iepriekšējā *vienošanās*”, kas minēta Regulas 1049/2001 4. panta 5. punktā, nav diskrecionāras veto tiesības attiecībā uz piekļuvi, bet drīzāk piekrišana, ar kuru dalībvalsts apstiprina, ka nav piemērojams neviens no 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmumiem. [11] Ombuds norādīja, ka dalībvalsts iejaukšanās neietekmē lēmuma par piekļuvi Kopienas raksturu [12].

22. Ombuds norādīja, ka, ja iestādei tiek iesniegts pieprasījums piekļūt dalībvalsts izdotam dokumentam, attiecīgajai iestādei un dalībvalstij ir pienākums sadarboties tā, lai efektīvi tiktu piemēroti attiecīgie Regulas Nr. 1049/2001 noteikumi. Jo īpaši tām ir pienākums nekavējoties sākt *patiesu dialogu* par Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētā izņēmuma iespējamo piemērošanu, vienlaikus pievēršot uzmanību vajadzībai ievērot regulas 7. un 8. pantā paredzētos termiņus lēmuma pieņemšanai [13].

23. Ombuds norādīja, ka, ja pēc šāda *patiesa dialoga* attiecīgā dalībvalsts iebilst pret attiecīgā dokumenta izpaušanu, tai ir pienākums pamatot šo iebildumu, atsaucoties uz izņēmumiem, kas paredzēti Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā [14] .

24. Ombuds norādīja, ka iestāde nevar pieņemt dalībvalsts iebildumus pret šīs valsts izdota dokumenta izsniegšanu, ja: (i) iebildums nav pamatots; un ii) iemesli nav minēti attiecībā uz izņēmumiem, kas uzskaitīti Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā. Ja, neraugoties uz iestādes skaidru lūgumu šajā sakarā, dalībvalsts joprojām nesniedz iestādei šādus iemeslus, iestādei, ja tā uzskata, ka nav piemērojams neviens no šiem izņēmumiem, ir jānodrošina piekļuve pieprasītajam dokumentam [15] .

25. Gadījumā, ja dalībvalsts iesniedz pamatotu atteikumu atļaut piekļuvi attiecīgajam dokumentam, ombuds norādīja, ka iestādei attiecīgi ir pienākums noraidīt piekļuves pieprasījumu [16] .

26. Pamatojoties uz Regulas 1049/2001 7. un 8. pantu, ombuds norādīja, ka iestādei pašai ir pienākums pamatot lēmumu atteikt piekļuvi dokumentam. Šis pienākums nozīmē, ka iestādei savā lēmumā ir ne tikai jāreģistrē fakts, ka attiecīgā dalībvalsts ir iebildusi pret pieprasītā dokumenta izsniegšanu, bet arī jānorāda iemesli, uz kuriem šī dalībvalsts atsaucas, lai pierādītu, ka ir piemērojams viens no Regulas 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem attiecībā uz piekļuves tiesībām [17] .

27. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskatīja, ka Komisijas atteikums piešķirt piekļuvi vairs nešķiet pamatots, jo tas balstījās uz Spānijas iestāžu iebildumu pret dokumentu izpaušanu, nenorādot nevienu no Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem un nesniedzot pienācīgus iemeslus.

Komisijas iekšējie dokumenti

28. Attiecībā uz Komisijas atteikumu piešķirt piekļuvi tās iekšējiem dokumentiem Ombuds nevarēja piekrist Komisijas argumentiem, kas izvirzīti, lai pamatotu tās atsaukšanos uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta pirmajā vai otrajā daļā paredzēto izņēmumu (par vajadzību pēc noteiktas “*telpas, kur domāt*” vai par brīvu iekšējām debatēm). Ombuds jau ir uzsvēris, ka šādu argumentu apmierināšana faktiski novestu pie secinājuma, ka iestāde kopumā varētu atteikties publiskot *jebkuru iekšējai lietošanai sagatavotu dokumentu* , pamatojoties uz to, ka publiskošana negatīvi ietekmētu tās interesi par “*brīvām*” iekšējām apspriedēm un apspriedēm [18] Šo plašo pieeju acīmredzami nevar saskaņot ar principu par regulas 4. pantā paredzēto izņēmumu šauru interpretāciju un piemērošanu. [19] Turklāt šāda šaura interpretācija un piemērošana attiecas uz 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu, otrā daļa, ko Kopienas likumdevējs arī skaidri deklarēja piemērot pieprasījumiem par piekļuvi vides informācijai. [20] Patiesībā Komisijas pieejas apstiprinājums būtu nedaudz mazāks par plašu licenci visu šādu dokumentu neizpaušanai, acīmredzami neievērojot Kopienas likumdevēja nodomu, kas pieņēma Regulu 1049/2001. Tādējādi Komisija, šķiet, nav sniegusi pietiekamu pamatojumu

Regulas 1049/2001 4. panta 3. punktā paredzēto izņēmumu piemērošanai.

29. Ombuds arī norādīja, ka, kā norādījusi Komisija, tādās lietās kā šī sabiedrība ir ļoti ieinteresēta nodrošināt pārredzamību attiecībā uz elementiem, uz kuru pamata tas veic savu novērtējumu. Pat saskaņā ar Dzīvotņu direktīvas 6. panta 4. punkta noteikumiem [21] Komisijai bija jāsniedz atzinums par to, vai, ņemot vērā projekta negatīvo ietekmi uz prioritārajām sugām un/vai prioritāro dabisko dzīvotņu veidu, pastāv “*neatliekamas sabiedrības intereses*”, kas attaisno tā īstenošanu. Līdz ar to šādā gadījumā katrā ziņā pastāv sabiedrības intereses izpaust informāciju, kas būtiski kaitē pārskatāmībai. Neatkarīgi no iepriekš 28. punktā minētajām piezīmēm Komisija, šķiet, nav pareizi izsvērusi šīs intereses.

30. ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds nāca klajā ar mierizlīguma priekšlikumu, ka Komisija varētu pārskatīt savu atteikumu piešķirt piekļuvi. Ciktāl šis atteikums attiecas uz dokumentiem, ko izdevušas Spānijas iestādes, vai Komisijas dokumentiem, kas attiecas uz šo dokumentu saturu, kuru izcelsme ir kādā dalībvalstī, šīs pārskatīšanas priekšnoteikums bija apspriešanās ar Spānijas kompetentajām iestādēm saskaņā ar Tiesas spriedumu lietā C-64/05 P.

Ombudam iesniegtie argumenti pēc mierizlīguma priekšlikuma

31. Komisija uzskatīja, ka tās lēmums attiecībā uz EEB atkārtoto pieteikumu tā pieņemšanas brīdī bija juridiski pareizs. Tomēr tā piekrita ombuda priekšlikumam, pamatojoties uz Tiesas spriedumu lietā C-64/05 P, pārskatīt atteikumu piešķirt piekļuvi dalībvalsts izdotiem dokumentiem (12.–14. dokuments). Tāpēc Komisija vēlreiz apspriedās ar Spānijas iestādēm. Spānijas iestādes informēja Komisiju par notiekošo tiesvedību *Tribunal Superior de Justicia de Canarias*. Saskaņā ar Spānijas iestāžu sniegto informāciju dokumentu izpaušana kaitētu šīs tiesvedības aizsardzībai. Līdz ar to uz piekļuves pieteikumu attiecas Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums, proti, izņēmums, ka izpaušana kaitētu tiesvedības un juridisko konsultāciju aizsardzībai. Tā kā Spānijas iestādes iebilda pret informācijas izpaušanu un sniedza pamatojumu attiecībā uz Regulas 1049/2001 izņēmumiem, Komisija uzskatīja, ka tai nav rīcības brīvības. Tāpēc tā vēlreiz atteicās publiskot dokumentus [22].

32. Komisija arī piekrita pārskatīt savu atteikumu nodrošināt piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8 un 9, ņemot vērā to, ka tika pieņemts lēmums par Granadilla ostas līdzfinansējumu nākamajā struktūrfondu plānošanas periodā (2007.–2013. gads). Ar šiem dokumentiem, kuriem jau bija piešķirta daļēja piekļuve, Komisijas dienesti apmainījās, sagatavojot Komisijas atzinumu par Granadilla ostas projekta atbilstību Dzīvotņu direktīvai. Šie dokumenti Komisijai tika iesniegti arī sarunās ar Spānijas iestādēm par Granadilla ostas projekta finansēšanu no struktūrfondiem. Attiecīgajos dokumentos ir ietverts dalībvalstu iestāžu iesniegto argumentu novērtējums un analīze, kā arī atzinumi un apsvērumi, kas bija jāņem vērā Komisijas lēmumos. Komisija uzskatīja, ka, ja šādi iekšējie sagatavošanas dokumenti tiktu publiskoti, tas nozīmētu, ka šāda veida piezīmju autori nākotnē ņemtu vērā izpaušanas risku. Šāda iespējamība ierobežotu viņu vēlmi paust jebkākus kritiskus vai pretrunīgus viedokļus. Tā rezultātā Komisija vairs negūtu labumu no atklāti pausti un pilnīgiem tās darbinieku un ierēdņu viedokļiem, un tai tiktu liegta

konstruktīva iekšēja kritika, kas būtu brīva no jebkādiem ārējiem ierobežojumiem un spiediena. Komisija uzskata, ka tas acīmredzami apdraudētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu. Turklāt 6., 8. un 9. dokumentu publiskošana radītu risku ne tikai, ka varētu tikt publiskoti iespējami kritiski Komisijas ierēdņu atzinumi, bet arī, ka šos atzinumus varētu salīdzināt ar Komisijas pieņemtajiem galīgajiem lēmumiem. Ja tas tiktu darīts, iestādes iekšējās diskusijas tiktu atklātas. Ka "varētu nopietni apdraudēt Komisijas lēmumu pieņemšanas brīvību, kura pieņem lēmumus, pamatojoties uz koleģialitātes principu, un kuras locekļiem Kopienas vispārējās interesēs ir jābūt pilnīgi neatkarīgiem, veicot savus pienākumus". [23]

33. Turklāt, tā kā dokumenti Nr. 6, 8 un 9 balstās uz Spānijas iestāžu iesniegtajiem dokumentiem, Komisija apgalvoja, ka būtu praktiski neiespējami izpaust daļas, kas ietver Komisijas dienestu viedokļus, neizpaužot informāciju no dalībvalsts.

34. Attiecībā uz sevišķām sabiedrības interesēm, kas saistītas ar publiskošanu, Komisija norādīja, ka atklātības principa mērķis ir "*jaut pilsoņiem ciešāk piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā*" [24] Pēc Komisijas domām, EEB un plašāka sabiedrība aktīvi piedalījās diskusijās par Granadilla ostas būvniecību un darīja zināmu savu viedokli šajā sakarā. Dokumentu Nr. 6, 8 un 9 publiskošana diez vai ietekmētu to spēju paust savu nostāju. Tajā pašā laikā 6., 8. un 9. dokumentu publiskošana nopietni kaitētu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam. Tāpēc Komisija uzskatīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa liedz papildu piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8 un 9.

35. Attiecībā uz dokumentiem Nr. 10 un Nr. 11 Komisija neuzskatīja, ka būtu radušies jauni apstākļi, kas pamatotu tās lēmuma atkārtotu izvērtēšanu. Pretēji tam, ko ombuds ierosināja savā mierizlīguma priekšlikumā, Komisija veica konkrētu kaitējuma pārbaudi un līdzsvaroja aizsargātās intereses ar sabiedrības interesēm atklāt informāciju.

36. Pamatojoties uz iepriekš minēto, Komisija uzskatīja, ka tā nevar nodrošināt vairāk piekļuves, nekā tā jau bija piešķirta 2006. gada 15. decembra un 2007. gada 10. aprīļa atbildēs.

37. Sūdzības iesniedzējs, atbildot uz Komisijas atzinumu, uzskatīja, ka Komisija ir kļūdaini interpretējusi dokumentus Nr. 12–14, pamatojoties uz Tiesas spriedumu lietā C-64/05 P. Šajā spriedumā ir norādīts, ka "*Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punktu nevar interpretēt tādējādi, ka ar to dalībvalstij tiek piešķirtas vispārējas un beznosacījuma veto tiesības, lai tā varētu diskrecionāri iebilst pret tās izdotu un iestādes rīcībā esošu dokumentu publiskošanu, tādējādi piekļuvi šādiem dokumentiem vairs nereglamentētu minētās regulas noteikumi un tas būtu atkarīgs tikai no valsts tiesību normām*". Turklāt Tiesa uzskata, ka "*iepriekšēja 4. panta 5. punktā minētā dalībvalsts piekrišana atgādina nevis diskrecionāras veto tiesības, bet gan piekrišanas formu, kas apstiprina, ka nepastāv neviens no 4. panta 1.–3. punktā minētajiem izņēmuma pamatiem*". [25] Turklāt tā norādīja, ka "*tas vien, ka dokuments attiecas uz interesēm, ko aizsargā izņēmums, pats par sevi nevar pamatot minētā izņēmuma piemērošanu; aizsargāto interešu apdraudējuma riskam jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam*" [26].

38. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka nepastāv saprātīgi paredzams risks. Proti, sūdzības

iesniedzējs neuzskatīja, ka dokumentu 12–14 izpaušana pat hipotētiski varētu kaitēt attiecīgajai tiesvedībai. Gluži pretēji, šajos dokumentos ietvertā informācija palīdzētu *Tribunal Superior de Justicia de Canarias* pieņemt pareizo lēmumu.

39. Attiecībā uz citiem Komisijas dienestu sagatavotajiem dokumentiem sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisija ir tikai citējusi Pirmās instances tiesas sprieduma lietā T-403/05 [27] daļas, nepaskaidrojot, kā šie nosacījumi attiecas uz dokumentiem šajā lietā. Sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisija šajā lietā, kas attiecas uz vides jautājumiem, ir centusies piemērot doktrīnu par konkurences tiesībām un jo īpaši attiecībā uz apvienošanās kontroli. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka vides jautājumos sabiedrības intereses ir ļoti augstas un informācijas pieejamības princips būtu jāpiemēro “*visplašākajā un spēcīgākajā veidā*”.

Ombuda novērtējums pēc mierizlīguma priekšlikuma

Dokumenti, kuru izcelsme ir Spānijā

40. Ombuds vispirms pauda gandarījumu par to, ka Komisija, pamatojoties uz Tiesas spriedumu lietā C-64/05 P [28], ir veikusi pasākumus, lai pārskatītu pieteikumu par piekļuvi dokumentiem Nr. 12, 13 un Nr. 14. Tomēr ombuds nebija pārliecināts, ka Komisija ir pareizi piemērojusi Tiesas sniegto Regulas 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju, kā izklāstīts lietā C-64/05 P.

41. Tiesa spriedumā lietā C-64/05 P uzsvēra, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkta mērķis nav noteikt divu pilnvaru sadalījumu — vienu pilsoni un Kopienu — ar atšķirīgiem mērķiem. Ar 4. panta 5. punktu dalībvalstij ir piešķirtas pilnvaras piedalīties Kopienas lēmuma pieņemšanā. Tomēr lēmuma pieņemšanas procedūras vienīgais mērķis saskaņā ar 4. panta 5. punktu ir noteikt, vai piekļuve dokumentam būtu jāatsaka saskaņā ar kādu no 4. panta 1.–4. punktā minētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem. [29] Ombuds uzskata, ka tam, ka dalībvalsts ir iesaistīta šajā lēmuma pieņemšanas procedūrā saskaņā ar 4. panta 5. punktu, nevajadzētu mainīt lēmuma pieņemšanas procedūras mērķi. Turklāt tam, ka dalībvalsts ir iesaistīta šajā lēmuma pieņemšanas procedūrā saskaņā ar 4. panta 5. punktu, nevajadzētu mainīt iespējamā lēmuma kvalitāti, kas pieņemts attiecībā uz publisku piekļuvi saskaņā ar Regulu 1049/2001. Kopumā iestādes, kurai ir dokuments, sniegtajam pamatojumam, lai pierādītu, ka ir piemērojams 4. panta 1.–3. punktā paredzētais izņēmums, nevajadzētu būt mazāk plašam vai mazāk pārliecinošam, ja attiecīgais dokuments ir dalībvalsts izdots dokuments un dalībvalsts ir lūgusi liegt publisku piekļuvi dokumentam. To apstiprina Tiesas spriedums, saskaņā ar kuru dalībvalstij saskaņā ar lojālas sadarbības pienākumu ir pienākums rīkoties un sadarboties tādā veidā, lai *efektīvi piemērotu* Regulu 1049/2001 un jo īpaši tās 4. panta 1.–3. punktu.

42. Turklāt Tiesa uzsvēra, ka dalībvalsts iejaukšanās saistībā ar lūgumu par piekļuvi dokumentiem neietekmē iestādes vēlāk pieņemtā lēmuma Kopienas raksturu [31]. Dalībvalsts iejaukšanās neietekmē arī iestādes pienākumu pamatot savu lēmumu atteikt piekļuvi [32]. No tā

izriet, ka iestādes, kas atsaka publisku piekļuvi tās rīcībā esošam dokumentam, pienākums pamatot savu lēmumu paliek nemainīgs neatkarīgi no tā, vai iestāde savu lēmumu ir balstījusi uz pieprasījumu saskaņā ar 4. panta 5. punktu vai ja iestādes lēmums ir balstīts tikai uz savu analīzi. Tas ir saprotams arī no Tiesas apgalvojuma, ka “*iestādei savā lēmumā ir ne tikai jāreģistrē fakts, ka attiecīgā dalībvalsts ir iebildusi pret pieprasītā dokumenta izsniegšanu, bet arī jāizklāsta iemesli, uz kuriem balstījusies šī dalībvalsts, lai pierādītu* [33], *ka ir piemērojams viens no izņēmumiem attiecībā uz piekļuves tiesībām saskaņā ar regulas 4. panta 1.–3. punktu*” [34]

43. No šī sprieduma 41.–42. punkta izriet, ka iestādei, kas atsaka piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, ir jāpārbauda, vai šīs dalībvalsts norādītie 4. panta 1.–3. punkta piemērošanas iemesli, kurus iestāde ir izmantojusi sava lēmuma pamatošanai, atbilst prasītajam standartam. To pamatoja arī fakts, ka Tiesa norādīja, ka 4. panta 5. punktā ir noteikts, ka iestādei, kas atsaucas uz dalībvalsts iemesliem, atsakot piekļuvi dokumentam, arī ir jāpārlicinās, ka šādi iemesli pastāv [35].

44. Attiecībā uz nepieciešamo pamatojumu 4. panta 1.–3. punkta piemērošanai spriedumā lietā C-64/05 P ir noteikts, ka šiem iemesliem būtu jāļauj personai, kas pieprasījusi dokumentu, saprast pieprasījuma izcelsmi un atteikuma pamatojumu un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt pārbaudi. [36] Ombuds norāda, ka ES tiesu judikatūrā jau ir izklāstīta sīkāka informācija par pārbaudi (un līdz ar to arī par iemesliem), kas iestādei jāveic šajā sakarā. Attiecībā uz izņēmumu attiecībā uz piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar tiesvedību, ombuds uzskata, ka ir lietderīgi piemērot trīs posmu pārbaudi, ko Tiesa noteikusi attiecībā uz juridiskām konsultācijām. Pārbaude jāveic trīs posmos. Pirmkārt, iestādei ir jāpārlicinās, vai dokuments, kuru tai tiek lūgts publiskot, patiešām attiecas uz tiesvedību, un, ja tas tā ir, tai ir jāizlemj, kuras dokumentu daļas faktiski skar. Otrkārt, iestādei ir jāpārbauda, vai to attiecīgā dokumenta daļu publiskošana, kuras ir identificētas kā tādas, kas attiecas uz tiesvedību, “*var kaitēt*” šīs tiesvedības aizsardzībai. Šo interešu apdraudējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam. Treškārt, ja iestāde uzskata, ka dokumenta publiskošana kaitētu tiesvedības aizsardzībai, tai ir jāpārbauda, vai pastāv kādas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato publiskošanu [37].

45. Šajā gadījumā Spānijas iestādes apgalvoja, ka dokumentu 12–14 publiskošana kaitētu notiekošās tiesvedības aizsardzībai. Ombuds tomēr norādīja, ka Spānijas iestādes, šķiet, nav sniegušas pietiekamu pamatojumu, lai nodrošinātu atbilstību Tiesas noteiktajiem standartiem (kā apkopots iepriekš 44. punktā), lai pierādītu, ka 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums faktiski tika piemērots. Savukārt Komisija nav izpildījusi 4. panta 5. punktā paredzētos pienākumus, nepārbaudot, izmantojot patiesu dialogu [38] ar Spānijas iestādēm, ka pastāv pietiekami iemesli 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanai. Līdz ar to Komisija esot kļūdaini atteikusi piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem. Tas bija administratīvas kļūmes gadījums.

Komisijas iekšējie dokumenti Nr. 6, 8 un 9

46. Ombuds vispirms atzinīgi novērtēja to, ka Komisija arī pārskatīja savu atteikumu sniegt piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8 un 9. Viņš arī atgādināja, ka Komisijas atteikums piešķirt piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8 un 9 sākotnēji bija balstīts uz 4. panta 3. punkta pirmo daļu (lai gan tās atteikums piešķirt piekļuvi dokumentiem Nr. 10 un Nr. 11 bija pamatots ar 4. panta 3. punkta otro daļu). Ņemot vērā to, ka tagad tika pieņemts lēmums par Granadilla ostas līdzfinansējumu struktūrfondu 2007.–2013. gada plānošanas periodā, Komisija atteica piekļuvi visiem attiecīgajiem iekšējiem dokumentiem — 6., 8., 9., 10. un 11. dokumentam —, pamatojoties uz 4. panta 3. punkta otro daļu [39]. Komisija savu analīzi balstīja uz Pirmās instances tiesas sprieduma lietā T-403/05 (turpmāk “*MyTravel*” lieta) interpretāciju. [40] Ombuds šādu iemeslu dēļ neuzskatīja Komisijas interpretāciju par pārliecinošu.

47. Ombuds vispirms atgādināja, ka 4. panta 3. punkta mērķis ir aizsargāt iestāžu iekšējo lēmumu pieņemšanas procesu. Lai aprakstītu aizsargātās intereses, Komisija izmantoja terminu “*telpa domāt*”. Noteiktos apstākļos iestādes lēmumu pieņemšanas spēja var tikt apdraudēta, ja dokumenti, kas iestādei nekavējoties un tieši jāizmanto, lai pieņemtu turpmāku lēmumu, būtu publiski pieejami *pirms* šī lēmuma pieņemšanas. Šāda iespējamība varētu realizēties tāpēc, ka šāda dokumentu priekšlaicīga izpaušana var izraisīt nepamatotu ārēju spiedienu uz iestādi un/vai tās dienestiem (4. panta 3. punkta pirmā daļa). [41] Iestādes lēmumu pieņemšanas spējas var tikt apdraudētas arī tad, ja iekšējie dokumenti tiek publiskoti *pēc* lēmuma pieņemšanas (4. panta 3. punkta otrā daļa). Tomēr risks, ka tiks apdraudēta iestādes lēmumu pieņemšanas spēja, ir ievērojami samazināts pēc lēmuma pieņemšanas. Šādos apstākļos pastāv tikai nelielas briesmas, ka dokumentu publiskošanas rezultātā uz iestādi vai tās dienestiem tiks izdarīts nepamatots ārējs spiediens. Šo viedokli faktiski apstiprina lieta *MyTravel*, kas, pēc ombuda domām, ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nozīmē, ka lēmumu pieņemšanas spējas aizsardzība pēc lēmuma pieņemšanas attiecas tikai uz noteiktām konkrētām situācijām.

48. Pirmā īpašā situācija, kas tika ņemta vērā lietā *MyTravel*, bija tāda, ka dokumenti, kuriem tika lūgta piekļuve, bija īpaši ārkārtas dokumenti. Dokumenti bija ziņojumi, ko sagatavoja *ad hoc* darba grupa, ko Komisija izveidoja pēc Pirmās instances tiesas sprieduma lietā T-342/99 (turpmāk tekstā — *Airtours/First Choice* lieta). [42] *Ad hoc* darba grupas uzdevums bija analizēt dažādos administratīvās un tiesvedības posmus *Airtours/First Choice* lietā un ierosināt attiecīgus secinājumus. Saskaņā ar savām pilnvarām darba grupai bija jāizskata vairāki jautājumi, kas radušies saistībā ar *Airtours/First Choice* lietu, un jānorāda visi iespējamie jautājumi, kas varētu būt pretrunā Pirmās instances tiesas nolēmumam. Jautājumi bija šādi:

“1) Vai apelācijas sūdzība par spriedumu lietā *Airtours* ir piemērota?

(2) Kādas nepilnības ir atklājušās spriedumā, jo īpaši administratīvajā procesā, kura rezultātā tika pieņemts lēmums?

(3) Kādus secinājumus šajā lietā var izdarīt attiecībā uz iekšējām procedūrām?

(4) Vai var mācīties no citām Konkurences ģenerāldirektorāta darbības jomām?

(5) Kādi materiālās konkurences politikas aspekti, kas aplūkoti spriedumā *Airtours*, ir sīkāk jāizskata notiekošajās vai turpmākajās pārskatīšanās?

(6) Vai ir ietekme uz citām Tiesā izskatīšanā esošām konkurences lietām?”

Darba grupas pilnvarās bija arī norādīts, ka ziņojums jāiesniedz apspriešanai ar Komisijas locekli, kas ir atbildīgs par konkurences jautājumiem, pirms apelācijas iesniegšanas termiņa beigām [43] Piekļuve tika atteikta arī darba dokumentiem, kas sagatavoti, lai sagatavotu ziņojumu, un dažādu apakšgrupu provizoriskajiem ziņojumiem, kas bieži vien tika pārformulēti ziņojumā.

49. Ombuds norādīja, ka lietā *MyTravel* aplūkotajos iekšējos dokumentos ir ietverta Komisijas darba grupas analīze un kritika par Komisijas darbībām un politiku saistībā ar Komisijas prerogatīvu īstenošanu apvienošanās kontroles jomā. Konkrēti, attiecīgo iekšējo dokumentu mērķis bija konstatēt kļūdas un trūkumus Komisijas politikā un procedūrās apvienošanās kontroles jomā. Lietā *MyTravel* Pirmās instances tiesa uzskatīja, ka šo pašizvērtēšanas un paškritikas procesu, ko Komisijas darba grupai lūdza veikt, negatīvi ietekmētu šīs pašrefleksijas un paškritikas publiskošanas perspektīva. Papildus paškritiskiem uzskatiem ombuds neizslēdza, ka saskaņā ar judikatūru *MyTravel* var rasties risks iestādes lēmumu pieņemšanas spējai, ja iestāde publisko dokumentus, kuros ir spekulatīvi vai pretrunīgi viedokļi.

50. Otrā īpašā situācija, kas tika ņemta vērā *MyTravel* lietā, bija fakts, ka dokumentus, kuriem tika lūgta piekļuve, Konkurences ģenerāldirektorāts varēja izmantot, lai nākotnē izskatītu līdzīgas apvienošanās lietas, kas skar to pašu darbības nozari vai tos pašus ekonomiskos jēdzienus. [44] Šajā sakarā Pirmās instances tiesa atzina, ka pastāv saprātīgi paredzams risks, ka Komisijas lēmumu pieņemšanas process attiecībā uz koncentrācijas kontroli kopumā tiktu nopietni apdraudēts, ja attiecīgie dokumenti tiktu publiskoti.

51. Ombuds uzskatīja, ka, lai judikatūru *MyTravel* piemērotu šajā lietā aplūkotajiem dokumentiem, būtu jāsniedz pārliecinoši argumenti par to, kāpēc šie dokumenti attiecas uz situācijām, kas ir analogas konkrētajām situācijām, kuras radās lietā *MyTravel* .

52. Ombuds arī uzskatīja par nepieciešamu vērst Komisijas uzmanību uz lietu T-121/05 (turpmāk tekstā — *Borax* lieta) [45] , kas attiecās uz pieprasījumu piekļūt dažādiem zinātniskiem atzinumiem, kas sagatavoti, lai sagatavotu tiesību aktus. Šajā lietā Pirmās instances tiesa norādīja, ka vienmēr pastāv *zināms* risks, kas saistīts ar piekļuvi dokumentiem, kuri satur iekšējai lietošanai paredzētus atzinumus konsultāciju un iepriekšēju apspriežu ietvaros. Rezumējot, kā norādījusi Pirmās instances tiesa, pastāv preventīvas iedarbības risks, kas piemīt *visos* gadījumos, kad piekļuve dokumentiem, kuros ir atzinumi, kas paredzēti iekšējai lietošanai, apspriešanās un iepriekšējas apspriešanas ietvaros ir raksturīga. Tomēr Pirmās instances tiesa uzskata, ka no vienkārša riska esamības nevar secināt, ka dokumenta publiskošanai faktiski būs atturoša iedarbība attiecībā uz tā autoru. Interpretācija, kas nozīmētu Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas automātisku piemērošanu ikreiz, kad pastāv preventīvas iedarbības risks, acīmredzami būtu pretrunā minētā panta mērķim un nozīmei.

53. Tādējādi 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums būtu jāpiemēro tikai tad, ja tiek pierādīts, ka pastāvošais risks var nopietni apdraudēt iestādes lēmumu pieņemšanas procesu [46]. Pirmās instances tiesa arī secināja, ka arguments, ka pastāv risks, ka atzinumi netiks pausti brīvi un atklāti, nevar tikt pamatots ar vienkāršiem apgalvojumiem, bet tam ir jābūt pienācīgi pamatotam [47]. Tādējādi bija skaidrs, ka iestādei, kuras rīcībā ir dokuments, ir jāveic konkrēta dokumenta satura pārbaude, lai novērtētu, vai riska raksturs un intensitāte, kas izriet no dokumenta publiskošanas, ir pietiekami, lai nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam.

54. Ombuds uzskatīja, ka, veicot šādu analīzi, iestādei būtu jāpatur prātā, ka atšķirīgi viedokļi nav tādi paši kā kritiski, spekulatīvi vai pretrunīgi viedokļi. Tas, ka iestāde lēmumu pieņemšanas procesā var paust atšķirīgus viedokļus, ir pilnīgi normāls un pat sagaidāms stāvoklis. Šis normālais stāvoklis bija zināms, kad Līgumā bija noteikts, ka lēmumi jāpieņem pēc iespējas atklātāk, un kad tika formulēta Regulas 1049/2001 preambula, lai norādītu, ka atklātība ļauj pilsoņiem ciešāk piedalīties lēmumu pieņemšanas procesā un garantē administrācijas lielāku leģitimitāti. Fakts, ka noteiktu dokumentu publiskošana atklātu, ka lēmumu pieņemšanas procesā pastāvēja atšķirīgi viedokļi, un ka šie viedokļi varētu tikt salīdzināti ar galīgo lēmumu, nevar tikt izmantots, lai pierādītu, ka šo dokumentu publiskošana nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam. Gluži pretēji, tā vietā, lai apdraudētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesa kvalitāti un integritāti, bija iespējams, ka tādu dokumentu publiskošana, kuri varētu saturēt atšķirīgus viedokļus, uzlabotu Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu, jo šādu starpdienestu apspriežu dokumentu izredzēm, kas tiks pakļautas sabiedrības kontrolei, būtu jāstimulē sniegt labākus argumentus pieņemtās nostājas atbalstam.

55. Pamatojoties uz iepriekš minēto un pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes ombuds veica šādu 6., 8. un 9. dokumentu analīzi.

Dokuments Nr. 6

56. Ombuds secināja, ka dokumentā Nr. 6 galvenokārt bija ietverti fakti un argumenti saistībā ar Granadilla ostas projektu. Dokumentā Nr. 6 nebija (paš)kritisku, pretrunīgu vai spekulatīvu uzskatu, kuru izpaušana varētu ierobežot tās ierēdņu vēlmi paust šādu viedokli. Turklāt arguments, saskaņā ar kuru 6. dokumentu varētu izmantot, izskatot līdzīgas lietas, kas attiecas uz vienu un to pašu darbības jomu, kā tas ir paredzēts lietā *MyTravel*, acīmredzami nebija piemērojams, ņemot vērā, ka dokuments Nr. 6 attiecās uz unikālu faktu kopumu, proti, faktiem par konkrētu projektu (Granadillas ostas projekts) un tā ietekmi uz konkrētu Natura 2000 teritoriju.

Dokuments Nr. 8

57. Ombuds secināja, ka dokumentā Nr. 8 galvenokārt ir izklāstīti jautājumi, uz kuriem tiks sniegtas atbildes dokumentā Nr. 9. Dokumentā Nr. 8 nebija (paš)kritisku, pretrunīgu vai spekulatīvu uzskatu, kuru izpaušana varētu ierobežot tās ierēdņu vēlmi izteikt šādus viedokļus

nākotnē. Turklāt arguments, ka 8. dokumentu varētu izmantot, izskatot līdzīgas lietas, kas attiecas uz vienu un to pašu darbības jomu, kā tas ir paredzēts lietā *MyTravel*, acīmredzami nebija piemērojams, ņemot vērā, ka 8. dokuments attiecās uz unikālu faktu kopumu, proti, faktiem par konkrētu projektu (Granadilla ostas projekts) un tā ietekmi uz konkrētu Natura 2000 teritoriju.

Dokuments Nr. 9

58. Ombuds secināja, ka dokumentā Nr. 9 galvenokārt ir izklāstīti Granadilla ostas projekta tehniskie aspekti. Dokumentā Nr. 9 nebija (paš)kritisku, pretrunīgu vai spekulatīvu uzskatu, kuru izpaušana varētu ierobežot tās ierēdņu vēlmi izteikt šādus viedokļus nākotnē. Turklāt arguments, saskaņā ar kuru 9. dokumentu varētu izmantot, izskatot līdzīgas lietas, kas attiecas uz vienu un to pašu darbības jomu, kā tas ir paredzēts lietā *MyTravel*, acīmredzami nebija piemērojams, ņemot vērā, ka dokuments Nr. 9 attiecās uz unikālu faktu kopumu, proti, faktiem par konkrētu projektu (Granadillas ostas projekts) un tā ietekmi uz konkrētu Natura 2000 teritoriju.

59. Pamatojoties uz iepriekš minēto, ombuds neuzskatīja, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums attiecībā uz publisku piekļuvi būtu piemērojams dokumentiem Nr. 6, Nr. 8 un Nr. 9. Līdz ar to ombuds secināja, ka Komisija ir kļūdaini atteikusi piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, tādējādi pieļaujot administratīvu kļūmi.

60. Attiecībā uz Komisijas argumentu, saskaņā ar kuru būtu praktiski neiespējami izpaust Komisijas dienestu viedokli, neizpaužot dalībvalsts izcelsmes informāciju, ombuds norādīja, ka tas, ka Komisijas dokumentā ir atsauce uz informāciju, kas iegūta no dalībvalsts, pats par sevi nav pamats izņēmumam attiecībā uz piekļuvi saskaņā ar Regulu 1049/2001. Drīzāk Komisijai būtu konkrēti jāpamato, kāpēc šādus dokumentus nedrīkst publiskot, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4. panta 1.–4. punktā paredzētajiem izņēmumiem.

61. Visbeidzot, neraugoties uz iepriekš minēto analīzi saskaņā ar Regulu 1049/2001, pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes ombuds uzskatīja, ka 6., 8. un 9. dokumenta publiskošana varētu uzlabot Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu (skat. iepriekš 54. punktu).

Komisijas iekšējie dokumenti Nr. 10 un Nr. 11

62. Ombuds norādīja, ka Komisija neuzskatīja, ka būtu jauni apstākļi, kas attaisnotu tās lēmuma atteikt piekļuvi dokumentiem Nr. 10 un Nr. 11. atkārtotu izvērtēšanu. Šajā ziņā ombuds, pirmkārt, norādīja, ka viņa priekšlikums par mierizlīgumu, saskaņā ar kuru Komisijai būtu jāpārskata tās atteikums sniegt piekļuvi attiecīgajiem dokumentiem, tika iesniegts, pamatojoties uz konstatējumu, ka Komisija nav sniegusi pietiekamu pamatojumu, lai atsauktos uz 4. panta 3. punktā paredzētajiem izņēmumiem. Līdz ar to tās lēmuma atteikt piekļuvi dokumentiem Nr. 10 un Nr. 11 atkārtota izvērtēšana būtu jāveic neatkarīgi no jebkādiem jauniem apstākļiem.

63. Ombuds vērsa Komisijas uzmanību uz jaunu apstākli, kas radās pēc Komisijas atbildes uz mierzīlīguma priekšlikumu saistībā ar Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrās daļas interpretāciju. Šis jaunais apstāklis bija Pirmās instances tiesas spriedums *Borax* lietā [48] .

64. Atgādinot iepriekš minēto 4. panta 3. punkta otrās daļas analīzi (48.–53. punkts) un pēc attiecīgo dokumentu pārbaudes ombuds veica šādu 10. un 11. dokumentu analīzi.

Dokuments Nr. 10

65. Ombuds uzskatīja, ka dokumentā Nr. 10 patiešām bija ietverti uzskati, kas ietilpst *MyTravel* lietā (proti, paustie viedokļi varētu tikt klasificēti kā kritiski, pretrunīgi vai spekulatīvi). Ombuds piekrita, ka šādu viedokļu publiskošana pat pēc lēmuma pieņemšanas varētu radīt situāciju, kad Komisijas dienesti nevēlētos brīvi paust šādu viedokli. Tas varētu liegt Komisijai iespēju būt pilnībā un atklāti informētam par visiem lietas aspektiem un par dažādo pieejamo risinājumu sekām.

66. Attiecībā uz jautājumu, vai dokumenta Nr. 10 publiskošana *nopietni* kaitētu lēmumu pieņemšanas procesam, ombuds uzskatīja, ka izteikto viedokļu raksturs un intensitāte bija tādi, ka Komisijas arguments, saskaņā ar kuru publiskošana nopietni kaitētu neatkarīgai viedokļu paušanai šajā jautājumā un apdraudētu iespējamā lēmuma kvalitāti un stabilitāti, ir jāatbalsta attiecībā uz 10. dokumentu.

67. Tāpēc ombuds konstatēja, ka Komisijai bija tiesības atteikt piekļuvi dokumentam Nr. 10, pamatojoties uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otro daļu.

68. Pēc tam ombuds rūpīgi pārbaudīja, vai pastāv sevišķas sabiedrības intereses saistībā ar 10. dokumenta publiskošanu. Šis uzdevums ietvēra sabiedrības interešu attiecībā uz publiskošanu līdzsvarošanu ar kaitējumu, kas varētu būt nodarīts Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam, publicējot dokumentu. Ombuds norādīja, ka, lai gan dokumentā Nr. 10 ir iekļauti svarīgi apsvērumi, dokumentā Nr. 10 paustie viedokļi nepievieno būtiskus elementus, kas vēl nebija publiski pieejami. Tādējādi un ņemot vērā saprātīgi paredzamo risku, ka dokumenta Nr. 10 publiskošana varētu nopietni kaitēt Komisijas lēmumu pieņemšanas procesam, ombuds uzskatīja, ka saistībā ar 10. dokumentu nav sevišķu sabiedrības interešu.

Dokuments Nr. 11

69. Ombuds secināja, ka dokumentā Nr. 11 ir ietverti secinājumi, kas izdarīti, pamatojoties uz starpdienestu konsultācijām. Dokumentā Nr. 11 nebija (pašu) kritisku, pretrunīgu vai spekulatīvu uzskatu, kuru izpaušana varētu ierobežot tās ierēdņu vēlmi izteikt šādus viedokļus nākotnē. Turklāt arguments, saskaņā ar kuru 11. dokumentu varētu izmantot, izskatot līdzīgas lietas, kas attiecas uz vienu un to pašu darbības jomu, kā tas ir paredzēts lietā *MyTravel* , acīmredzami nebija piemērojams 11. dokumentam, jo tas attiecās uz unikālu faktu kopumu, proti, faktiem par konkrētu projektu (Granadilla ostas projekts) un tā ietekmi uz konkrētu Natura 2000 teritoriju.

70. Pamatojoties uz iepriekš minēto, ombuds neuzskatīja, ka Komisija ir sniegusi argumentus, lai pierādītu, ka Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētais izņēmums attiecībā uz piekļuvi attiecas uz 11. dokumentu. Līdz ar to ombuds uzskatīja, ka Komisija ir kļūdaini atteikusi piekļuvi dokumentam Nr. 11, tādējādi pieļaujot administratīvu kļūmi.

71. Tāpat kā 6., 8. un 9. dokumentu gadījumā ombuds uzskatīja, ka 11. dokumenta publiskošana varētu *uzlabot* Komisijas lēmumu pieņemšanas procesu (skat. iepriekš 54. punktu).

72. Pamatojoties uz iepriekš minēto, ombuds secināja, ka Komisija ir kļūdaini atteikusi piekļuvi dokumentiem Nr. 6, 8, 9, 11, 12, 13 un 14 šādu iemeslu dēļ:

- Attiecībā uz 6., 8., 9. un 11. dokumentu Komisija nav pietiekami pamatojusi Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu izmantošanu.
- Attiecībā uz dokumentiem Nr. 12–14 Komisija nebija pārbaudījusi, vai Spānijas iestādes ir sniegušas vajadzīgo pamatojumu Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanai.

Tie bija administratīvas kļūmes gadījumi. Tāpēc ombuds saskaņā ar Eiropas Ombuda statūtu 3. panta 6. punktu iesniedza Komisijai šādu ieteikuma projektu:

“Komisijai būtu jānodrošina piekļuve dokumentiem Nr. 6, 8, 9 un 11.

Attiecībā uz dokumentiem Nr. 12–14 Komisijai būtu jāuzsāk patiess dialogs ar Spānijas iestādēm par piekļuves pieprasījumu, lai pārliecinātos par vajadzīgo standartu, ja pastāv pamatoti iemesli 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanai. Ja Komisija nevar pārliecināties, ka pastāv pamatoti iemesli piekļuves atteikumam, Komisijai būtu jāpiešķir piekļuve dokumentiem 12–14.”

73. Ņemot vērā to, ka Komisija šajā izmeklēšanas posmā nevarēja pilnībā ņemt vērā Tiesas sniegto Regulas 1049/2001 4. panta 5. punkta interpretāciju lietā C-64/05 P, ieteikuma projekts deva Komisijai iespēju uzturēt patiesu dialogu ar Spānijas iestādēm par lūgumu piekļūt dokumentiem 12–14. Tāpēc ombuds uzskatīja, ka šajā izmeklēšanas posmā būtu bijis pāragri izskatīt sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Komisijai būtu rakstiski jāinformē EEB par galvenajiem argumentiem un punktiem, ko Spānijas iestādes minējušas dokumentos Nr. 12–14.

74. Visbeidzot ombuds norādīja, ka viņa secinājumi attiecībā uz 10. dokumentu liecina, ka pastāv situācijas, kad iestādēm ir pamats noraidīt pieteikumu par piekļuvi dokumentiem. Tomēr, lai šāds atteikums būtu likumīgs, tam ir jāpievieno detalizēts izklāsts par Regulas 1049/2001 4. pantā paredzētā izņēmuma piemērošanas iemesliem.

Ombudam iesniegtie argumenti pēc ieteikuma projekta

75. Savā atzinumā, atbildot uz ieteikuma projektu, Komisija vispirms atvainojās par to, ka tās atbilde uz ieteikuma projektu bija ilgu laiku, proti, no 2009. gada jūnija, kad ombuds nosūtīja savu ieteikuma projektu, līdz 2010. gada jūlijam, kad Komisija nosūtīja savu atbildi. Kavēšanās tika izskaidrota ar to, ka tas bija pirmais gadījums, kad ombuds uzskatīja, ka Komisija nav izvērtējusi dalībvalsts sniegto pamatojumu, lai iebilstu pret tās izdoto dokumentu izpaušanu, atbilstību.

76. Komisija piekrita Ombuda ieteikuma projektam pārskatīt atteikumu sniegt piekļuvi tās iekšējiem dokumentiem Nr. 6, 8, 9 un 11. Līdz ar to, ņemot vērā šo pārskatīšanu, Komisija nosūtīja šos dokumentus sūdzības iesniedzējam. Tādējādi tā uzskatīja, ka dokumentu pilnīga publiskošana vairs neietekmētu tās lēmumu pieņemšanas procesu.

77. Attiecībā uz Spānijas iestāžu sagatavotajiem dokumentiem Komisija norādīja, ka tās 2007. gada 10. aprīļa lēmums nesniegt informāciju atbilst Pirmās instances tiesas judikatūrai, jo šo judikatūru Tiesa ir atcēlusi tikai 2007. gada 18. decembra spriedumā [49] .

78. Attiecībā uz ombuda viedokli, ka Spānijas iestāžu sniegtais pamatojums neatbilst Tiesas lietā C-64/05 P noteiktajiem standartiem, un ombuda viedokli, ka Komisija, izmantojot patiesu dialogu ar Spānijas iestādēm, nav pārbaudījusi, vai pastāv pietiekami iemesli Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētā izņēmuma piemērošanai, Komisija nepiekrita ombuda viedoklim. Komisija norādīja, ka Tiesa [50] ir apstiprinājusi, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 5. punkts nostāda dalībvalstis citādā situācijā nekā citas trešās personas attiecībā uz to izcelsmes dokumentu izpaušanu. Komisija uzskatīja, ka tad, ja dalībvalsts ir pamatojusi iebildumus pret tās izdoto dokumentu publiskošanu un ja šie iemesli ir izklāstīti Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto materiāltiesisko izņēmumu kontekstā, Komisijai principā ir pienākums atteikt piekļuvi pieprasītajiem dokumentiem [51] . Tomēr Komisija varētu atklāt šos dokumentus, ja dalībvalsts, neraugoties uz to iebildumiem, patiesa dialoga beigās:

- nav pamatojusi savus iebildumus;
- pamatoja savus iebildumus ar pamatojumu, kas neattiecas uz Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem;
- atsaucās uz vienu no šiem izņēmumiem vai minēja iemeslus, kas acīmredzami neattiecas uz attiecīgajiem dokumentiem.

Šādos gadījumos dalībvalstij ir tiesības pieprasīt Vispārējā tiesā atcelt minēto lēmumu un pieprasīt pagaidu pasākumus, lai novērstu informācijas izpaušanu, līdz Tiesa būs pasludinājusi savu spriedumu [52] . Līdzīga lieta pašlaik tiek izskatīta Tiesā [53] .

79. Komisija norādīja, ka šajā gadījumā tā vēlreiz jautāja Spānijas iestādēm, vai to iebildumu iemesli joprojām ir pamatoti, ņemot vērā laika ritējumu. Komisija norādīja, ka, tiklīdz Spānijas iestādes atceļ savus iebildumus, tā publiskos dokumentus Nr. 12, 13 un 14.

80. Sūdzības iesniedzējs savos apsvērumos saistībā ar Komisijas atzinumu, pirmkārt, puda lielu vilšanos par to, ka Komisijai bija vajadzīgs vairāk nekā gads, lai atbildētu uz ombuda

ieteikuma projektu. Sūdzības iesniedzējs arī pauda lielu vilšanos par to, ka Komisija joprojām atteicās izpaust Spānijas izcelsmes dokumentus. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija nav ievērojusi Lisabonas līguma un LESD 15. panta prasības. Sūdzības iesniedzējs vēlējās atkārtot savus apsvērumus, kas tika iesniegti 2010. gada 12. februārī pēc Komisijas atzinuma par mierizlīguma priekšlikumu, un norādīja, ka tas joprojām vēlētos piekļuvi Komisijas rīcībā esošajiem dokumentiem.

Ombuda novērtējums pēc ieteikuma projekta

81. Ombuds atgādina, ka viņa ieteikuma projekta pirmā daļa bija balstīta uz apsvērumu, ka Komisija nav sniegusi pietiekamu pamatojumu, lai atsauktos uz Regulas 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzētajiem izņēmumiem. Pamatojoties uz to, viņš aicināja Komisiju, ņemot vērā viņa konstatējumus, pārskatīt lēmumu par daļēju piekļuvi tās iekšējiem dokumentiem Nr. 6, 8, 9 un 11.

82. Komisija 2010. gada 14. jūlija detalizētajā atzinumā norādīja, ka tā ir atkārtoti izskatījusi savus iekšējos dokumentus, pamatojoties uz ombuda ieteikuma projektu. Pēc tam tā pilnībā publicēja šos iekšējos dokumentus. Ombuds uzskata, ka tādējādi Komisija ir pieņēmusi ieteikuma projekta pirmo daļu. Tādēļ viņš uzskata, ka Komisija ir apmierinājusi sūdzības iesniedzēja apgalvojumu, ka Komisijai būtu pilnībā jāizpauž tās iekšējie dokumenti. Tāpēc attiecībā uz šo sūdzības aspektu ombuda turpmāka rīcība nav nepieciešama.

83. Attiecībā uz ieteikuma projekta otro daļu, kurā ombuds norādīja, ka Komisija nav pārbaudījusi, vai Spānijas iestādes ir pietiekami pamatojušas Regulas 1049/2001 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanu, ombuds vispirms atzīst un atzinīgi vērtē Komisijas mēģinājumus uzsākt dialogu ar Spānijas iestādēm par Regulas 1049/2001 4. panta 1.–4. punkta piemērošanu attiecīgajiem dokumentiem.

84. Ombuds norāda, ka Komisija uzskata, ka, ja dalībvalsts ir informējusi Komisiju par iemesliem, kāpēc tā iebilst pret tās izdoto dokumentu publicēšanu, un ja šie iemesli ir izklāstīti Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzēto materiāltiesisko izņēmumu kontekstā, Komisijai principā ir pienākums atteikties pieprasītajiem dokumentiem. Komisija var izpaust dokumentus tikai tad, ja dalībvalsts:

- nesniedz nekādu iebildumu pamatojumu; *vai*
- savus iebildumus pamato ar pamatojumu, kas neattiecas uz Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem; *vai*
- atsaucas uz vienu no izņēmumiem, kas paredzēti Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā, vai norāda iemeslus saistībā ar Regulas 1049/2001 4. panta 1.–3. punktā paredzētajiem izņēmumiem, kas acīmredzami neattiecas uz attiecīgajiem dokumentiem.

Šādos gadījumos, ja Komisija nolemj publicēt dokumentus, neraugoties uz dalībvalsts lūgumu, dalībvalstij ir tiesības celt prasību par šī lēmuma atcelšanu Vispārējā tiesā. Tai ir arī tiesības lūgt Vispārējo tiesu noteikt pagaidu pasākumus, lai novērstu informācijas izpaušanu, līdz Tiesa būs pasludinājusi savu spriedumu [54].

85. Ombudam ir iebildumi attiecībā uz Komisijas izpratni par tās dialoga ar Spānijas iestādēm pamatu. Ombuds atgādina, ka Tiesa spriedumā *lietā Zviedrija/Komisija* ir uzsvērusi, ka Regulas 1049/2001 4. panta 5. punkta mērķis nav noteikt divu pilnvaru sadalījumu — vienu valsts līmenī un otru — ES līmenī ar atšķirīgiem mērķiem. 4. panta 5. punktā dalībvalstij ir piešķirtas pilnvaras piedalīties ES iestādes lēmuma pieņemšanā. Tomēr lēmuma pieņemšanas procedūras vienīgais mērķis saskaņā ar 4. panta 5. punktu ir noteikt, vai piekļuve dokumentam būtu jāatsaka saskaņā ar kādu no 4. panta 1.–4. punktā paredzētajiem materiāltiesiskajiem izņēmumiem. [55] Ombuds uzskata, ka tam, ka dalībvalsts ir iesaistīta šajā lēmumu pieņemšanas procedūrā saskaņā ar 4. panta 5. punktu, nevajadzētu mainīt lēmuma pieņemšanas procedūras mērķi. Turklāt tam, ka dalībvalsts ir iesaistīta šajā lēmumu pieņemšanas procedūrā saskaņā ar 4. panta 5. punktu, nevajadzētu mainīt iespējamā lēmuma, kas pieņemts attiecībā uz publisku piekļuvi saskaņā ar Regulu 1049/2001, būtību vai kvalitāti. Iestādes, kurai ir dokuments, sniegtajam pamatojumam, lai pierādītu, ka ir piemērojams 4. panta 1.–3. punktā paredzētais izņēmums, nevajadzētu būt mazāk plašam vai mazāk pārliecinošam, ja attiecīgais dokuments ir dokuments, kas izdots kādā dalībvalstī, un dalībvalsts ir lūgusi liegt publisku piekļuvi dokumentam. To apstiprina Tiesas spriedums, saskaņā ar kuru dalībvalstij saskaņā ar lojālas sadarbības pienākumu ir pienākums rīkoties un sadarboties tādā veidā, lai efektīvi tiktu piemērota Regula 1049/2001 un jo īpaši tās 4. panta 1. līdz 3. punkts [56].

86. Tiesa ir arī uzsvērusi, ka dalībvalsts iejaukšanās saistībā ar pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem neietekmē iestādes vēlāk pieņemtā lēmuma ES raksturu. [57] Ne arī dalībvalsts iejaukšanās neietekmē iestādes pienākumu pamatot savu lēmumu atteikt piekļuvi [58]. No tā izriet, ka iestādes pienākums atteikt publisku piekļuvi tās rīcībā esošam dokumentam paliek nemainīgs neatkarīgi no tā, vai iestāde ir pamatojusi savu lēmumu, pamatojoties uz pieprasījumu saskaņā ar 4. panta 5. punktu, vai ja iestādes lēmums ir balstīts tikai uz savu analīzi. To apstiprina arī Tiesas apgalvojums, ka “*iestādei savā lēmumā ir ne tikai jāreģistrē fakts, ka attiecīgā dalībvalsts ir iebildusi pret pieprasītā dokumenta izsniegšanu, bet arī jānorāda iemesli, uz kuriem šī dalībvalsts atsaucas, lai pierādītu, ka ir piemērojams viens no izņēmumiem attiecībā uz piekļuves tiesībām, kas paredzētas Regulas 4. panta 1.–3. punktā*” [59]. No tā izriet, ka iestādei, kas atsaka piekļuvi dalībvalsts izdotam dokumentam, ir pienākums pārbaudīt, vai 4. panta 1.–3. punkta piemērošanas iemesli, ko šī dalībvalsts minējusi un ko iestāde izmantojusi sava lēmuma pamatošanai, atbilst prasītajam standartam. To apstiprina arī tas, ka Tiesa ir norādījusi, ka 4. panta 5. punktā ir noteikts, ka iestādei, kas atsaucas uz dalībvalsts iemesliem, atsakot piekļuvi dokumentam, arī ir jāpārliecina, ka pastāv šie iemesli [60].

87. Attiecībā uz nepieciešamo pamatojumu 4. panta 1.–3. punkta piemērošanai spriedumā *lietā Zviedrija/Komisija* ir noteikts, ka šiem iemesliem būtu jāļauj personai, kas pieprasījusi dokumentu, saprast pieteikuma atteikuma izcelsmi un iemeslus un kompetentajai tiesai vajadzības gadījumā veikt pārbaudi. [61] Ombuds norāda, ka ES tiesu judikatūrā jau ir izklāstīta sīkāka informācija par pārbaudi (un līdz ar to arī par iemesliem), kas iestādei jāveic šajā sakarā. Tāpēc ombuds nepiekrīt, ka Komisijai būtu jāaprobežojas ar to, lai noteiktu, vai dalībvalsts norādītie izņēmumi vai iemesli acīmredzami neattiecas uz attiecīgajiem dokumentiem [62], jo

šāda pārbaude nenodrošinātu, ka Komisija pieņem pietiekami pamatotu lēmumu. Drīzāk ombuds uzskata, ka Komisijai būtu jāpārbauda, vai dalībvalsts norādītie izņēmumi vai iemesli patiešām attiecas uz attiecīgajiem dokumentiem. Šāds kritērijs ļautu Komisijai pieņemt lēmumu, kas būtu ne mazāk plašs un ne mazāk pārliecinošs kā jebkurš cits pietiekami pamatots lēmums, ko Komisija pieņēmusi saistībā ar Regulas 1049/2001 piemērošanu.

88. No tā izriet, ka, ja attiecīgā dalībvalsts nesniedz pietiekamu pamatojumu, lai pierādītu, ka Regulā 1049/2001 paredzētie izņēmumi patiešām ir piemērojami, Komisijai nevienā lēmumā par atteikumu nevajadzētu atsaukties tikai uz dalībvalsts norādītajiem iemesliem [63] .

89. Attiecībā uz izņēmumu attiecībā uz publisku piekļuvi dokumentiem, kas saistīti ar tiesvedību, ombuds uzskata, ka ir lietderīgi piemērot trīs posmu pārbaudi, ko Tiesa noteikusi attiecībā uz juridiskiem atzinumiem, jo uz šīm divām dokumentu kategorijām attiecas 4. panta 2. punkta otrais ievilkums. Pirmkārt, iestādei ir jāpārliecinās, vai dokuments, kuru tai tiek lūgts publiskot, patiešām attiecas uz tiesvedību, un, ja tas tā ir, tai ir jāizlemj, kuras dokumentu daļas faktiski skar. Otrkārt, iestādei ir jāpārbauda, vai attiecīgā dokumenta daļu, kas ir identificēta kā tādas, kas attiecas uz tiesvedību, *publiskošana "var kaitēt" šīs tiesvedības aizsardzībai* . Šo interešu apdraudējuma riskam ir jābūt saprātīgi paredzamam, nevis tikai hipotētiskam. Treškārt, ja iestāde uzskata, ka dokumenta publiskošana kaitētu tiesvedības aizsardzībai, tai ir jāpārbauda, vai pastāv kādas sevišķas sabiedrības intereses, kas pamato publiskošanu [64] . Ja tiek lūgts dalībvalsts viedoklis, dalībvalsts norādītais iemesls, lai liegtu publisku piekļuvi, būtu jāizmanto tāda pati metode. Šajā gadījumā Spānijas iestādes apgalvoja, ka dokumentu 12–14 publiskošana kaitētu notiekošās tiesvedības aizsardzībai. Tomēr ombuds norāda, ka Spānijas iestādes, šķiet, nav sniegušas pietiekamu pamatojumu, lai nodrošinātu atbilstību Tiesas noteiktajiem standartiem (kā rezumēts iepriekš), lai pierādītu, ka 4. panta 2. punkta otrajā ievilkumā paredzētais izņēmums patiešām ir piemērojams. Komisija arī nav informējusi Spānijas iestādes par Spānijai pieprasītās argumentācijas pienācīgu apjomu.

90. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka Komisija nav izpildījusi 4. panta 5. punktā paredzētos pienākumus, "*patiesā dialogā*" [65] nepārbaudot, vai pastāv pietiekami iemesli 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanai attiecīgajiem dokumentiem. Tas ir administratīvas kļūmes gadījums. Ombuds sagaida, ka Komisija ņems vērā šo kritisko piezīmi saistībā ar notiekošo dialogu ar Spānijas iestādēm. Šādos apstākļos ombuds uzskata, ka nebūtu lietderīgi sagatavot īpašu ziņojumu Eiropas Parlamentam.

91. Ombuds arī apsvērs iespēju uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas ar Komisiju, Padomi un Parlamentu par to, kā līdzīgos gadījumos šīs iestādes ir risinājušas dialogu ar dalībvalstīm saistībā ar Regulas 1049/2001 piemērošanu dokumentiem, kuru izcelsme ir dalībvalstīs un kuri ir iestādes rīcībā.

B. Par apgalvojumiem, ka Komisija nav ievērojusi Regulā 1049/2001 noteiktos termiņus

92. Komisija puda nožēlu par to, ka sūdzības iesniedzēja pieteikums par piekļuvi

dokumenti tika izskatīti novēloti, proti, pieprasījuma apjoma un lietas sarežģītības dēļ. Tā darīs visu iespējamo, lai turpmākajos gadījumos ievērotu noteiktos termiņus. Komisija arī pauž dziļu nožēlu par kavēšanos, reģistrējot piekļuves pieprasījumu, kas skaidrojams ar saņemto dokumentu piekļuves pieprasījumu skaitu un ierobežotajiem resursiem, kas pieejami to izskatīšanai attiecīgajā brīdī.

93. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka novēlota reģistrācija un novēlotas atbildes uz pieprasījumiem ir salīdzinoši bieži gadījumi Komisijā. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka iemesls tam ir nepilnīgā tā darba organizācija, kas pati par sevi ir administratīvas kļūmes gadījums. Komisijas „dziļā nožēla” šajā ziņā nav lietderīga. Saskaņā ar Tiesas judikatūru administrācija nevar atsaukties uz personāla trūkumu vai citām iekšējām grūtībām, lai pamatotu neatbilstību spēkā esošajām saistošajām tiesību normām.

Ombuda novērtējums

94. Ombuds norāda, ka Komisija atzīst, ka sūdzības iesniedzēja piekļuves pieteikuma reģistrēšana un izskatīšana aizkavējās. Šāda kavēšanās ir administratīva kļūme. Tomēr ombuds arī norāda, ka Komisija ir paudusi nožēlu par kavēšanos un ir apņēmusies darīt visu iespējamo, lai turpmākajos gadījumos ievērotu noteiktos termiņus. Tāpēc ombuds uzskata, ka pašlaik nav pamata turpināt šā jautājuma izskatīšanu.

95. Ombuds ir ņēmis vērā sūdzības iesniedzēja argumentu, ka novēlota reģistrācija un novēlotas atbildes uz pieprasījumiem ir salīdzinoši bieži gadījumi Komisijā. Ombuds iepriekš pievērsās problēmai, kas saistīta ar Komisijas pieprasījumu par piekļuvi dokumentiem novēlotu reģistrāciju un izskatīšanu. [66] Ombuds, pamatojoties uz viņam iesniegtajām sūdzībām, turpinās uzraudzīt Komisijas apņemšanos ievērot Regulā 1049/2001 noteiktos termiņus. Ja šajā sakarā Komisijas dienestos tiks sniegtas norādes par sistēmisku problēmu, ombuds apsvērs iespēju uzsākt izmeklēšanu pēc savas iniciatīvas.

C. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu saistībā ar šo sūdzību, ombuds slēdz to ar šādiem secinājumiem:

Komisija ir pieņēmusi ombuda ieteikuma projektu attiecībā uz dokumentiem Nr. 6, 8, 9 un 11.

Attiecībā uz dokumentiem Nr. 12, 13 un 14 Komisija nav izpildījusi 4. panta 5. punktā paredzētos pienākumus, jo tā, izmantojot patiesu dialogu ar Spānijas iestādēm, nav pārbaudījusi, vai pastāv pietiekami iemesli 4. panta 2. punkta otrā ievilkuma piemērošanai dokumentiem.

Attiecībā uz sūdzības iesniedzēja otro un trešo apgalvojumu turpmāka izmeklēšana nav pamatota.

Sūdzības iesniedzējs un Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

P. Nikiforos Diamandouros

Strasbūrā, 2010. gada 8. decembrī

[1] Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

[2] Padomes 1992. gada 21. maija Direktīva 92/43/EEK par dabisko dzīvotņu, savvaļas faunas un floras aizsardzību (OV L 206, 7. lpp.). 6. panta 4. punkts ir formulēts šādi: “*Ja, neraugoties uz negatīvu novērtējumu par ietekmi uz teritoriju un ja alternatīvu risinājumu nav, plāns vai projekts tomēr jāīsteno sevišķi svarīgu sabiedrības interešu labā, tostarp sociāla vai ekonomiska rakstura interesēs, tad dalībvalsts veic visus vajadzīgos kompensācijas pasākumus, lai nodrošinātu Natura 2000 tīkla vispārējās vienotības aizsardzību. Tā informē Komisiju par pieņemtajiem kompensācijas pasākumiem. Ja attiecīgajā teritorijā ir sastopams prioritārs dabiskās dzīvotnes veids un/vai prioritāra suga, vienīgie apsvērumi, kurus var izvirzīt, ir tie, kas saistīti ar cilvēku veselību vai sabiedrības drošību, videi primāri svarīgām labvēlīgām sekām vai, pēc Komisijas atzinuma, citām sevišķi svarīgām sabiedrības interesēm.*”

[3] Attiecīgie dokumenti Komisijas 2007. gada 10. aprīļa vēstulē bija numurēti atšķirīgi. Tomēr konsekvences labad sākotnējā numerācija, kas paredzēta Komisijas 2006. gada 15. decembra vēstules pielikumā, tiks saglabāta visā lēmumā.

[4] Skatīt lietu T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds pret Komisiju*, 2004, ECR II-4135. 57. un 58. punkts ir formulēti šādi:

“*57. Tomēr no Regulas 4. panta 5. punkta izriet, ka pret dalībvalstīm attiecas īpašs režīms. Ar šo tiesību normu dalībvalstij ir piešķirtas pilnvaras pieprasīt iestādei neizpaust tās izdotos dokumentus bez tās iepriekšējas piekrišanas [...].*”

58. Regulas 4. panta 5. punkts nostāda dalībvalstis citādā situācijā nekā citas puses un nosaka lex specialis, lai regulētu to nostāju. Saskaņā ar šo tiesību normu dalībvalstij ir tiesības pieprasīt, lai iestāde neizpauž tās izdotu dokumentu bez tās “iepriekšējas piekrišanas”. Iestādei uzliktais pienākums saņemt dalībvalsts iepriekšēju piekrišanu, kas ir skaidri noteikts regulas 4. panta 5. punktā, varētu kļūt par neoficiālu vēstuli, ja Komisija varētu nolemt publiskot šo dokumentu, neraugoties uz attiecīgās dalībvalsts nepārprotamu lūgumu to nedarīt [...].”

[5] ENV ĢD B direktorāta 2006. gada 10. maija piezīmi Vides ģenerāldirektorāta

ģenerāldirektoram; un Vides ĢD 2006. gada 1. jūnija paziņojumu komisāram Dimas.

[6] Lieta C-321/96 *Mecklenburg/Kreis Pinneberg* , Recueil 1998, I-3809. lpp.

[7] Lieta C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.*, Krājums, I-11389. lpp.

[8] Skat. iepriekš 9. punktu un 7. zemsvītras piezīmi.

[9] Lieta T-168/02 *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH pret Komisiju* , 2004, ECR II-4135.

[10] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, Krājums, I-11389. lpp.

[11] Att., 76. punkts.

[12] Att., 94. punkts.

[13] Att., 85.–86. punkts.

[14] Att., 87. punkts.

[15] Att., 88. punkts.

[16] Att., sk. 50. un 90. punktu.

[17] Att., 89. punkts.

[18] Sal. ar ombuda lēmumu par sūdzību 1434/2004/PB, 1.22. punkts.

Spridums lietā C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.* (Krājums, I-11389. lpp., 66. punkts).

[20] Skat. 6. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regulā (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.).

[21] Skatīt 2. zemsvītras piezīmi.

[22] Lieta C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.*, Krājums 2007, I-11389. lpp., 44.–50. un 89. punkts.

[23] Lieta T-403/05 *MyTravel Group plc./Komisija*, Krājums 2008, II-2027. lpp., 51. punkts.

[24] Regulas 1049/2001 2. apsvēruma.

[25] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp., 75.–76. punkts.

[26] Lieta T-2/03 *Verein für Konsumenteninformation/Komisija* (Krājums 2005, II-1121. lpp., 69. punkts) un spriedums lietā T- 403/05 *MyTravel Group plc./Komisija* (Krājums 2008, II-2027. lpp., 33. punkts).

[27] Lieta T-403/05 *MyTravel Group plc./Komisija*, Krājums 2008, II-2027. lpp., 51.–52. punkts.

[28] Lieta C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.*, Krājums, I-11389. lpp.

[29] spriedums lietā C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.* (Krājums, I-11389. lpp., 76. un 93. punkts).

[30] *Att .*, 85. punkts.

[31] *Att .*, 94. punkts.

[32] *Att .*, 89. punkts.

[33] Tiesībsarga uzsvērums.

[34] Lieta C-64/05 P *Zviedrija/Komisija u. c.*, Krājums 2007, I-11389. lpp., 89. punkts.

[35] *Att .*, 99. punkts.

[36] *Att .*, 89. punkts.

[37] apvienotās lietas C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija un Turco/Padome* , Krājums 2008, I-4723. lpp., 37.–44. punkts.

[38] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp., 85.–86. punkts.

[39] Atgādinājumam, 4. panta 3. punkta pirmā daļa ļauj iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, kas sagatavots iekšējai lietošanai un attiecas uz jautājumu, *par kuru iestāde nav pieņēmusi lēmumu* , ja dokumenta publiskošana nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam. 4. panta 3. punkta otrajā daļā iestādei ir atļauts atteikt piekļuvi dokumentiem, kas satur atzinumus iekšējai lietošanai, *pat pēc tam, kad ir pieņemts lēmums* , ja dokumenta publiskošana nopietni kaitētu iestādes lēmumu pieņemšanas procesam. No 4. panta 3. punkta pirmās un otrās daļas formulējuma izriet, ka to dokumentu skaits, uz kuriem, iespējams, attiecas 4. panta 3. punkta otrā daļa, ir mazāks nekā to dokumentu skaits, uz kuriem, iespējams, attiecas 4. panta 3. punkta pirmā daļa. (Ombuda izcēlums).

[40] Lieta T-403/05 *MyTravel Group plc./Komisija* (Krājums 2008 , II-2027. lpp.).

[41] Ir svarīgi uzsvērt, ka ir jākonstatē šāda ārējā spiediena realitāte, t. i., jāsniedz pierādījumi,

lai pierādītu, ka pastāv saprātīgi paredzams risks, ka šāda ārējā spiediena dēļ varētu būtiski ietekmēt pieņemamo lēmumu. Skatīt spriedumu lietā T-144/05 *Muñiz/Komisija* (Krājums 2008, II-335. lpp., 86. punkts).

[42] Lieta T-342/99 *Airtours/Komisija* (Recueil 2002, II-2585. lpp.). Eiropas Komisijas pieņemtie apvienošanās lēmumi reti tiek atcelti. Ar spriedumu lietā T-342/99 Pirmās instances tiesa atcēla Komisijas lēmumu, ar kuru ierosinātā koncentrācija tika atzīta par nesaderīgu ar kopējo tirgu.

[43] Lieta T-403/05 *MyTravel Group plc./Komisija* (Krājums 2008, II-2027. lpp., 43. punkts).

[44] Komisija kā piemēru minēja lietu *EMI/Time Warner*, kurā tā saskaņā ar Regulu 1049/2001 noraidīja pieteikumu par piekļuvi paziņojumam par iebildumiem, lai aizsargātu tās dienestu apspriedes lietā *BMG/Sony*, kas attiecās uz to pašu darbības jomu. Lieta T-403/05 *MyTravel Group plc./Komisija*, Krājums 2008, II-2027. lpp., 99.–100. punkts.

[45] Lieta T-121/05 *Borax Europe Ltd/Komisija*, 2009, Krājums, II-27. lpp.

[46] Lieta T-121/05 *Borax Europe Ltd pret Komisiju*, 2009, Krājums, II-27. lpp., 70. punkts.

[47] Lieta T-121/05 *Borax Europe Ltd pret Komisiju*, 2009, Krājums, II-27. lpp., 71. punkts.

[48] Lieta T-121/05 *Borax Europe Ltd/Komisija*, 2009, Krājums, II-27. lpp.

[49] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp.

[50] Att., 43.–50. punkts.

[51] Att., 85.–90. punkts.

[52] Regulas (EK) Nr. 1049/2001 piemērošanas sīki izstrādāto noteikumu 5. panta 6. punkts, kas pievienots Komisijas reglamentam, 2001. gada 29. decembra Lēmums 2001/937 (OV L 345, 94.–98. lpp.).

[53] Lieta T-59/09, *Vācijas Federatīvā Republika pret Komisiju*, joprojām tiek izskatīta.

[54] Komisija norāda, ka līdzīga lieta, kas attiecas uz Komisijas rīcībā esošiem Vācijas izdotiem dokumentiem, pašlaik tiek izskatīta Vispārējā tiesā (sk. prasību, kas celta 2009. gada 11. februārī, *Vācija pret Komisiju* lietā T-59/09 (vēl nav izskatīta)).

[55] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp., 76. un 93. punkts.

[56] Att., 85. punkts.

[57] Att., 94. punkts.

[58] Att., 89. punkts.

[59] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp., 89. punkts (izcēlums pievienots).

[60] Att., 99. punkts.

[61] Att., 89. punkts.

[62] skatīt iepriekš 79. punktu.

[63] Komisija noteikti varētu sniegt papildu pamatojumu, lai novērstu trūkumus, ko tā konstatējusi dalībvalsts sniegtajā pamatojumā.

[64] Lietas C-39/05 P un C-52/05 P *Zviedrija un Turco/Padome* (Krājums 2008, I-4723. lpp., 37.–44. punkts).

[65] Lieta C-64/05 P *Zviedrija pret Komisiju u. c.*, 2007, Krājums, I-11389. lpp., 85.–86. punkts.

[66] Ombuds savā lēmumā lietā 3697/2006/PB izteica šādu papildu piezīmi: *“Ombuds atgādina, ka saskaņā ar Regulas 1049/2001 7. panta 1. punktu un 8. panta 1. punktu pieteikumus par piekļuvi dokumentiem un atkārtotus pieteikumus izskata nekavējoties un atbildi uz piekļuves pieteikumu vai atkārtotu pieteikumu sniedz 15 darbdienu laikā no šāda pieteikuma reģistrācijas dienas. Ombuds uzskata, ka pienākums nekavējoties izskatīt pieteikumus nozīmē, ka Komisijai būtu jāorganizē tās administratīvie dienesti, lai nodrošinātu, ka reģistrācija parasti notiek ne vēlāk kā pirmajā darba dienā pēc pieteikuma saņemšanas.”*